

[Ministeren for offentlige arbejder.]

de ældre. Vi har da alle sammen forståelse for, at de ældre og invalider og andre skal have mulighed for at komme ud at rejse og til rimelige priser; det var jo noget, som min forgænger fik gennemført; vi fik 65-billetter ud fra en forretningsmæssig betragtning — han har ikke fået så forfærdelig meget tak for det — men hovedsagen er jo, at mange har rejst, det ved jo de, der har prøvet at skulle med, skal vi sige 15.10 her fra København om fredagen; de har oplevet, hvad det betyder, og det samme gælder andre tog. Det er godt, at det er sådan, men at trække større vekslere på, at man skulle kunne gå videre ad den vej, må jeg advare imod. Hvis man vil give sådanne ydelser, må det være sociale foranstaltninger.

Endelig vil jeg med risiko for også her at blive angrebet fra forskellig side sige dette: vi må ikke være i tvivl om, at i samme omfang, som vi giver folkepensionister, invalidepensionister og andre levevilkår eller en levestandard, som nogenlunde svarer til, hvad det øvrige samfund har, må de også betale de almindelige omkostninger, som følger med, for er manden med 308 kr. om ugen og 4 børn osv. ikke i dag dårligere stillet end en invalide- eller en folkepensionist? Jeg skal ikke kunne sige det, men jeg er ikke sikker på, at det ikke er sådan. Det kan måske lyde lidt skrap, navnlig fra et socialdemokratisk regeringsmedlem, at sige det på den måde, men når det rent faktisk forholder sig sådan, er der ingen grund til, at vi går og klapper hinanden på skulderen sådan hver anden dag for så bagefter at sige: det var jo ikke andet end skulderklap. Vi kan lige så godt se tingene i øjnene og erkende, hvordan forholdene er — i dette tilfælde for de to forretninger: statsbanerne og postvæsenet. Det er mit grundsynspunkt, og det er vel rimeligt at det kommer til udtryk ved denne lejlighed.

Hr. Ninn-Hansen og hr. Bilgrav-Nielsen har været inde på — og det har hr. Anton-

sen også nævnt, tror jeg — at dette her jo havde relation til skatteforliget. Det er jo for så vidt rigtigt, som hvis ikke disse hundrede millioner skaffes — og senere andre hundrede millioner af postvæsenet — så vil der mangle 200 mill. kr. i statskassen, der må skaffes på anden måde, eller også må der være et tilsvarende minus i kasseoverskuddet. Sådan er det; der er en stærk forbindelse med de ting, og vi må vel også erkende — jeg tror, det er den indrømmelse, hr. Ninn-Hansen var ude efter — at det jo var under lidt unormale forhold, skatteforhandlingerne foregik; det var særlige omstændigheder, som gjorde, at sammenkædningen mellem disse skete. Jeg skal ikke gå ind i en debat om dette; det har jeg heller ikke forudsætninger for; jeg har ikke haft noget med det at gøre, så det kan jeg ikke udtale mig om; men det er vel også mindre afgørende nu. Det, der bliver tilbage, er, at hvis ikke de 200 mill. kr. skaffes, må de skaffes på anden måde for at opnå en rimelig dækning.

Man har været inde på taksterne for månedskortene, for billetterne fra bopæl til arbejdssted og omvendt, og det er rigtigt, at for år tilbage var månedskortene faktisk for billige i forhold til det, man fik for dem, og i forhold til omkostningerne ved disse rejser. Det søger man altså nu at rette lidt op på, men vi får ikke fuld opretning. Efter det svenske system — som vel i og for sig er anerkendt fra alle partiers side i Nordisk Råd og i øvrigt fra alle landes side — skal enhver rejser pris så vidt muligt svare til omkostningerne ved rejsen, og ud fra det forhold må jeg mene, at det ikke ville være rimeligt, om månedskort og andre kort ikke fik deres væsentlige andel af forhøjelserne nu, navnlig fordi de har været skånet tidligere — for det første fordi det ikke er noget socialkontor, der er tale om, og dernæst fordi det så vidt mig bekendt stadig væk er sådan, at der blandt forskellige fradrag i den skattepligtige indkomst også er fradrag for omkostninger til transport. Hvis man fra samfundets side